

השבת ^{Le} רבי נחמן מברסלב

אָנפֿאנג פֿון אַרבעצן טעג פֿון יאר 5775 א״ת

וכי ינצו אנשים יחדו ... (שמות כא, כב)

על ידי המחלקת שיש בעולם, על ידי זה נעשין מפרסמים קדם זמנם. היינו, כי כשאחד נכנס בעבודת השם, הוא צריך לשהות ולהתממה עד שיתפרסם בעולם; ועל ידי פגם המחלקת נתפרסם קדם זמנו, ועל ידי זה הם גורמים הזק והפסד להאיש הזה, שנעשה מפרסם קדם זמנו, או גם להדרך לעבודת השם, שהיה זה רוצה לגלות בעולם, ואזי גורמין מיתה לבעלי המחלקת. ולפעמים, שאין הפגם גדול כל כך, אזי גורמין עניות. וזה הסוד מבאר בתורה בפסוק (שמות כא): וכי ינצו אנשים יחדו ונגפו אשה הרה ויצאו ילדיה וכו'. כי כשמתחיל לכנס לאיזה דרך, הוא בחינת הריון, וצריך להתעלם שם בבחינת עבור, כי עדין לא נתגלה זה הדרך בעולם, רק הוא נכנס לשם לגלותו, ואזי הוא בחינת הריון, בבחינת (משלי ד): בדרך חכמה הרייתך, בחינת הריון, וצריך לשהות שם ולהתממה, לחמם עצמו שם כמו עבר במעי אמו, עד שיגיע הזמן שיצא לאוויר העולם, לגלות זה הדרך בעולם, וכשיצא קדם זמנו, זה בחינת נפל.

ופגם זה נעשה על ידי מחלקת כני"ל. וזה בחינות: וכי ינצו אנשים יחדו – היינו מחלקת, על ידי זה: ונגפו אשה הרה ויצאו ילדיה – היינו בחינת המפרסמים שנעשין קדם זמנם, שהם בבחינות נפלים כני"ל. וענשם מיתה או עני, לפי הפגם כני"ל. וזה: אם לא יהיה אסון – פרש רש"י:

באשה. הינו, שלא יפסידו ויקלקלו את הדרך חכמה בעצמו, שהוא בחינות אשה הרה כני"ל, רק יפסידו הנפלים, דהיינו האנשים בעצמן, שנתפרסמו ויצאו בעולם קדם זמנם. כי כמו שבאשה הרה, כשנוגפין אותה עד שמפלת נפלים, יש שתי בחינות, דהיינו שלפעמים היא מפסדת הנפלים לבדם, שמפלת אותם על ידי שיצאו בלא עתם, ולפעמים גם האשה הרה בעצמה נזוקת על ידי זה ונסתלקה.

כמו כן בבחינות הני"ל, היינו שלפעמים נפסדין האנשים בעצמן, שנתפרסמו קדם זמנם, שהם בחינת נפלים, אבל עדין לא נסתלק הדרך חכמה בעצמו, רק הנפלים לבד, ויכולין אחרים להתעבר שם בבחינת הריון הני"ל, כמו במשל אשה הרה כני"ל, ולפעמים נפסד גם הדרך חכמה בעצמו, באפן שאפילו איש אחר אינו יכול לכנס לשם בבחינת הריון, לגלות ולהוציא זה הדרך לעולם, שזה בחינת מיתת האשה הרה כני"ל. ולפי הפגם, כן הענש, כמו שמפרש בתורה: אם לא יהיה אסון – באשה, ענוש יענש – בממון, היינו עניות, שנעשה כשאין הפגם גדול כל כך כני"ל. ואם יהיה אסון – באשה, שגרמו להפסיד גם הדרך בעצמו כני"ל, אזי: ונתת נפש תחת נפש, היינו מיתה כני"ל. ה' יצילנו. (לקוטי מוהר"ן ב' – סימן כ')

כי תראה חמור שנאך רבץ תחת משאו וחדלת מעזב לו עזב תעזב עמו ... (שמות כג, ה)

וזה מרמז במצוה הני"ל כי שונא פרשו רבותינו ז"ל שזהו מי שראה אותו שעבר עברה וזהו בחינת רבץ תחת משאו כי מתגבר עליו כבוד המשאוי שהוא המשאוי של עון ומחמת זה הוא רובץ תחת משאו כי אי אפשר לו לשא כלל משאוי כזו. וזהו כי תראה חמור שנאך רבץ וכו' כי התגברות העוון הוא בבחינת החמור ורוח הבהמיות כי כשמתגבר חס ושלוש המשאוי של עוון אזי אינו נקרא בשם אדם כי עיקר האדם הוא הדעת רק הוא בחינת חיה בדמות אדם כמבאר במאמר "כי מרחמם ינהגם" (לקוטי מוהר"ן ב' – סימן ז') עין שם. והזהירה התורה על כל אחד שיראה את חברו שהתגבר עליו חס ושלוש המשאוי של עוון כי רק זה נקרא משאוי כני"ל, אזי אסור לו להעלים עין רק מטל עליו לרחם על חברו ולעזר לו לקים עזב תעזב עמו כי זה מטל על כל אחד מישראל לרחם על חברו ברחמנות האמתית הגדול מכל מיני רחמנות דהיינו לעזר לו לפרק מעליו המשאוי הכבד של עוון אשר אי אפשר לו לישא

כלל משאוי כבד כזו. כי כל אחד מחייב להשתדל להשיג על חברו לדבר עמו ביראת שמים להוציאו מהמשאוי הכבד של עונות שהוא כבד מכל המשאיות שזה עיקר הרחמנות, וזהו עזב תעזב עמו... ומי שזוכה לצאת ממשאוי הכבד של עונות וזוכה לדעת, כמו כן פרנסתו מעופפת לו בנקל כי משם עיקר הפרנסה. וכן להפך חס ושלוש מי שמתגבר עליו חס ושלוש המשאוי של עון ואין בו דעת חס ושלוש אזי פרנסתו באה לו בכבדות גדול וביגיעה גדולה מאד, בבחינת: שטו העם ולקטו – בשטותא, אזי וטחנו ברחים או דכו במדכה, שזה בחינת כבדות הפרנסה למי שלא גרש הרוח שטות, כמובא בזוהר הקדוש שמרמו על כבדות הפרנסה למי שאין בו דעת...

נמצא שעיקר כבדת ועל הפרנסה הוא מחמת כבדת המשאוי של עונות. וזהו בחינת כי תראה חמור שנאך רבץ תחת משאו שכבד עליו המשאוי של ממון ופרנסתו ויש לו יסורים וכבדות גדול וזה נמשך רק ממשאוי הכבד של עונות, וזהו בחינת שנאך כי אין שונא אלא זה שעבר עברה כמו שפרשו רבותינו ז"ל. והזהירה התורה לבלי לחדל מעזב לו רק צריכין לעזב מלב מה שעשה ולעזר לו... (לקוטי הלכות – הלכות פריקה וטעינה ב' – באמצע)

שיחות

(מרי ישראל אודסר, זצ"ל - המשך)
נרבי ישראל נשאל, מי שרוצה להתקרב

לרבנו באיזה ספר יעסק במיוחד בהתחלה?

... רק לא לעשות רע. רק לעשות הכל רצון השם יתברך, אז כל מה שלומדים, אפילו מה שלומדים כל הספרים, הכל מאיר רבנו הקדוש ומוצאים בכל דבור של התורה מה שאנחנו צריכים, איך לחיות ואיך לתקן ואיך להתקרב להשם יתברך. "רחמנא לבא בעי", העיקר הלב! רבנו הקדוש אמר: "תנו לי את לבכם, ואני אוליך אתכם בדרך חדש". לבכם - את הלב. וגם אם האדם מחפש אמת, אז הוא זוכה! מי שהוא מחפש אמת, השם יתברך מאיר לו שיעשה הכל מה שהוא צריך. השם יתברך פותח את עיניו והוא רואה האמת והוא יודע איך להתנהג, מה לעשות, איך לתקן הכל ואיך לחזר להשם יתברך, לתורה,

משפטים

לאמונה, לאמת. מי שרוצה עכשיו יש לו כבר תורות כאלה, תפילות כאלו ודבורים כאלו, וצדיק כזה שהוא משנה הטבע, משנה כל העולם. "יש עניין שנתהפך הכל לטובה", הוא מהפך הכל לטובה!

כמה, כמה וכמה אנחנו צריכים לשמוח ולהודות תמיד להשם יתברך על המתנה והחסד הזה שעשה עמנו, שיש לנו רבנו הקדוש עכשיו בחושך הזה בדורות אלו, יש כבר רבנו הקדוש - הוא הרפואה על הכל! הוא מרפא, הוא מתקן, הוא מחיה הכל, כל מי שרוצה, בכל רגע ורגע.

מי שחפץ חיים, מי שרוצה להסתכן ולהיות עבד לשם ולעבד השם באמת - אז רק רבנו הוא הרופא. זה צריכים להודיע לכל העולם. ואנחנו רואים שכל העולם הם הבינו את זה, הם ממשיכים עצמם לרבנו.

אני רואה ואני מבין שאני צריך תמיד להודות ולהאמין בשם שעשה לי נס, אני הייתי איש יחיד נגד כל העולם. האבא והאמא והמשפחה וכל העיר וכל העולם. עכשיו אנחנו יושבים ומדברים ומספרים מפלאות כאלה, אני הייתי אכזרי כל-כך על האבא והאמא, האבא שלי היה לו הגיהנם בזה העולם, הוא היה עני ועיוור בתכלית השפלות, בתכלית הדכאון, ואני הייתי בבית כזה ויש לי נסים איך נשארתי בחיים בעניות כזה. האבא בכה לפני ואמר לי: "אוי ווי, אוי ווי, בני, בני יקירי, אני אוהב אותך, אני האבא שלך,

